

פרק 3

ובו -

דבר סתר מתימן.

קריאה כמו סימן.

והעלמות פתאומית - שלא תאמן!

"ילד שקרן. אתה לא תגיד שום דבר סתר לשייח' סאלם." קולו של ג'ובייר
היה מלא חשדנות. "אתה תגיד לי עכשיו כל מה שיש לך להגיד."
"מתר לי להגיד רק לשייח' סאלם. פכה אמרו לי." אמר זרח.

"מי אמר לך?"

"היאהוד ששלחו אותי. מתימן."

"תימן? מה זה תימן?"

"זו ארץ רחוקה שלא שמעתם עליה."

"איך אתה יודע אם שמענו עליה או לא? אה?"

"כי אף אחד בארץ לא מכיר עדין את תימן." אמר זרח. "אמרו לי להגיד את דבר הסתר רק לראש השבט. אני צריך ללכת אליו עכשיו."

אז השייח' סאלם הוא ראש השבט ? !

איך זרח הבין זאת ? מה הוא רוצה להגיד לראש השבט ? ואיך הוא מעז להתעקש לבד מול הערבים ?

לא ידעתי שהוא יכול להיות אמיץ עד כדי כך. הלב שלי עוד דפק במהירות מרב פחד.

גמל נחר ממשכות, וצפור עפה מעלינו.

הייתי רוצה להיות בעצמי צפור למשך כמה רגעים, לעוף מלמעלה בלי שאף אחד ישים לב אלי, ולראות את זרח. ג'ובקיר האים שהוא תופס אותו ביד ? איך מוזיק אותו ?

אולי זרח מתכנן לברח ברגע שהם ירפו ממנו. אבל אין לו היכן להסתתר, רק בתוף שדה הדורה.

אם זרח יברח לתוף השדה, יתפסו אותו תוף רגע.

"אם לא היה לך משהו רע להסתיר, לא היית מתחבא בין הגבעולים." חשד ג'ובקיר.

"התחבאתי כי ידעתי שתחשדו בי." נסה זרח להסביר. "אנשים לא רגילים לראות ילדים שהולכים לבדם בקהרים ובמדבריות."

"נאזר לא היה גדול יותר ממך כשהוא הלך." אמר איאד. "אבל היה לו גמל."

"לזה התכוונתי." ענה זרח.

"אתה מדבר שטויות, אתה!" זעם ג'ובייר. "אתה מערים עלינו. תגיד את האמת. מי שלח אותך? האהוד בירושלים שלחו? איך הם כבר יודעים על החטופים?"

"איזה חטופים?"

"עכשו אתה מעמיד פנים שאינך יודע על מה אני מדבר, אה? שקרן! אני רואה על הפנים שלך ששקרתי!"

"אני אגיד הכל לשייח' סאלם." הקול של זרח רעד קצת.

"תשכח מלהגיד הכל לשייח' סאלם!"

שמעתי רחש קרוב אלי, בין הגבעולים, באזור אליו זחל חיים לפני כן.
חיים רוצה לצאת מהשדה?

הוא רוצה להסגיר את עצמו כדי שזרח לא יהיה לבד?

"רק אני לבד אדבר עם ראש השבט, ואז הכל יסתדר הכי טוב בעזרת השם. אבל בתנאי שרק אני!" זרח קרא פתאום בקול. "הכי טוב שאף אחד לא יתערב. אני לא מסכים שמשהו יתערב."

הרשושים מהמקום של חיים פסקו. כנראה שהוא הפסיק לזחל.

"ילד מוזר." אמר איאד. "מה אמרת עכשו?"

"ילד שקרן." פסק ג'ובייר. "אומר הרבה שטויות בשביל לבלבל. אין לו שום דבר להגיד לשייח' סאלם. אני אומר לך."

"בכל זאת אנחנו צריכים לקחת אותו אליו."

"זו מזמה מתחכמת של האהוד. תשמע מה שאני אומר לך. הם רוצים לעכב אותנו. בשביל זה הילד אומר שהוא צריך להגיע לשייח'."

"אז בגלל זה הילד אומר שיש לו דבר סתר?"

"כן, ליאהוד יש תכנית. הם שמעו שחטפנו יאהוד שהגיעו באניה, והם רוצים לנקם."

"איך שהם שמעו? אף אחד בירושלים עוד לא ידע שחטפנו יאהוד."
השבולים נעו קלות ברוח.

"זה נכון. אף אחד לא יכול היה לדעת." ג'ובייר נשמע אובד עצות.
"אני יודע!" איאד התלהב פתאום.

"מה?"

"הילד הוא מהיאהוד החטופים. הוא גם הגיע באניה. הוא ברח."
"הפנים שלו בצבע חום. לא לבן. אתה לא רואה? שמה זה רק יאהוד
לבנים."

"אה, נכון." איאד נבוך. "אז – אני יודע. נשאר פה את הילד ודי. שילך
לשייח' סאלם. מה אכפת לנו."

"נפלה עליך רוח שגעון, תגיד? לא שמעת מה שקרה לערכים שפרצו
למחסנים של המזון של היאהוד?"

"מה קשור לפה הערכים שפרצו לשם?"

"קשור היאהוד המתחכמים, זה מה שקשור. איך ברגע הם הרסו את
התכנית הטובה, וגם התנפלו על הערכים שפרצו להם. הם ערמומיים.
היאהוד בירושלים, אני אומר לך. צריך להזהר מהם. והילד הזה הוא יאהוד.
רואים."

"אתה מדי פוחד מהם, אני אומר לך."

"אני פוחד? אני לא פוחד מכלום. אני רק חכם. זה מה שאני."

"אז תתפטר מהילד, אם אתה רוצה."

"אבל יש לי דבר סתר מארץ תימן." זרח נכנס לשיחה שלהם. "אם בגללכם אני לא אוכל להגיע לשייח' סאלם, זה יודע לו בסופו של דבר, והוא יכעס עליכם מאד."

"ילד חצוף." אמר איאד.

"חצוף מכל חצוף." הסכים ג'ובייר. "חצוף שהוא. נביא אותו לשייח' סאלם והוא יחליט מה לעשות בו. זהו. זה מה שנעשה. אבל לא עכשו. עכשו אנחנו ממשיכים ליאהוד בירושלים. שים את הילד על הגמל שלך, איאד. הוא יושב מאחוריך. אל תתן לו לרדת מהגמל אפילו לא לרגע, איאד. אתה שומע?"

"בטח, בטח. אני שומע."

"אני אדבר עם היאהוד בירושלים. אתה תשמר על הילד. אתה תדאג שליילד לא יהיה אפילו רגע קטן בשביל לברוח. ילד, מלה אחת אתה לא מוציא מהפה עד שאנחנו חוזרים לשייח' סאלם. שמעת אותי?"

בזמן אחר, עם אנשים אחרים, היה מתאים לזרח לטען שאם אסור לו לומר אפילו מלה אחת, הוא גם לא יכול לענות. אבל עם הערבים היה ברור גם לו שמסכן להתחכם.

"כן." הוא רק אמר.

"עכשו שתק." צוה עליו ג'ובייר. "עלה על הגמל, ושב בלי לזוז ובלי להגיד כלום. בעקר ליד היאהוד אתה צריך אפילו לא לזוז. אתה מבין מה שאני אומר לך? ותחזיק את איאד חזק, אם אתה לא רוצה לפל באמצע הדרך."

היו כמה רעשים, וכמה מלים של איאד שלא הצלחתי לקלט.

שוב הצטערתי שאני לא יכול להיות במשך כמה רגעים כמו צפור.

הייתי חייב לראות האם נרח נראה מפקד מאד, האם ג'ופייר מחזיק אותו שלא יברח, האם נרח באמת מטפס על הגמל, האם מעלים אותו בכוח, האם איך נראה כמו מישוהו שממש מפחיד לשבת איתו על אותו גמל.

ופתאום, ברגע אחד, פרצו הגמלים בדהרה!

